

NED VIZZINI (1981–2013) a devenit cunoscut publicului ca unul dintre cei mai buni scriitori de literatură pentru adolescenți. Primele lui texte au fost publicate încă din timpul în care era elev la Stuyvesant High School din Manhattan. Printre cele mai cunoscute cărți ale lui se numără *Be More Chill* (2004), *The Other Normal* (2012) și *It's Kind of a Funny Story* (*O poveste haioasă*, Editura Art, 2014).

A lucrat de asemenea ca scenarist și s-a implicat activ în numeroase campanii de promovare a luptei împotriva depresiei, boală de care a suferit el însuși până la finalul vieții.

CHRIS COLUMBUS s-a născut pe 10 septembrie 1958, la Spangler, Pennsylvania, SUA. Este regizor, scenarist, producător și actor, devenind cunoscut pentru regizarea unor filme celebre ca *Harry Potter și Piatra Filozofală*, *Harry Potter și Camera Secretelor*, *Harry Potter și Prizonierul din Azkaban*, *Singur acasă* sau *Doamna Doubtfire*.

CHRIS RYLANDER este autorul seriei *Codename Conspiracy* și al sagăi *Fourth Stall*. Locuiește la Chicago și îi plac mult ciocolata, chipsurile și fulgii de ciocolată. Îl puteți vizita online la www.chrisrylander.com

ÎNFRUNTAREA DINTRE LUMI

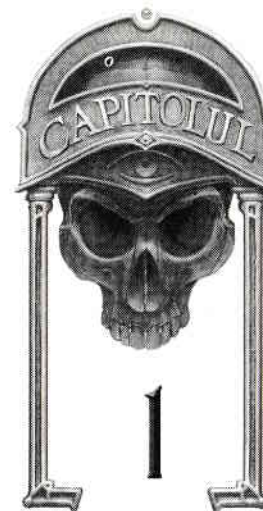

CHRIS COLUMBUS
NED VIZZINI
CHRIS RYLANDER

Ilustrații de Greg Call

Traducere din engleză și note
de Simona Dumitriu

arthur

Brendan Walker știa că povestea asta nu va avea un final fericit.

Împreună cu surorile sale, Cordelia și Eleanor, stătea pe plaja din apropierea casei lui de pe bulevardul Sea Cliff, uitându-se fix spre Golful San Francisco¹. Nu spre tot golful, de fapt, ci spre locul anume din apă unde cu doar câteva clipe înainte își zărise prietenul, un colos zis Grăsanul Jagger.

Pe podul Golden Gate mașinile se opriseră. Câțiva oameni se ițeau peste marginea podului, probabil întrebându-se dacă era adevărat ceea ce tocmai văzuseră: o sosie masivă și înaltă cât cincizeci de etaje a lui Mick Jagger²,

---

¹ San Francisco Bay (Golful San Francisco) este unul din cele mai mari golfuri de la Oceanul Pacific, de pe Coasta de Vest a Statelor Unite ale Americii. Orașul San Francisco este ridicat în jurul lui iar la intrarea în golf se află marele pod Golden Gate (Poarta de Aur), simbol al orașului (n. tr.).

² Mick Jagger (n. 1943) este un faimos interpret britanic, cunoscut în special ca solist al trupei The Rolling Stones (n. tr.).

stând în picioare în mijlocul golfului San Francisco și urlând la lună.

Dar pur și simplu era imposibil. Grăsanul Jagger nu era *real*, cel puțin nu la fel cum erau Brendan și surorile lui. Grăsanul Jagger era doar un personaj dintr-un roman de demult, scris de Denver Kristoff. Sau cel puțin așa crezuse Brendan. Pe de altă parte, de câteva luni încoace, copiii familiei Walker avuseseră parte de suficiente situații „imposibile“ cât să-i convingă că *totul* era posibil, fără nicio exagerare.

Probabil că majoritatea copiilor ar rupe-o la fugă urlând dacă ar vedea că din ocean se ridică un colos, purtând doar o bucată de pânză care să-i acopere șalele. Sau, în cel mai bun caz, ar suna la 911. Cu siguranță n-ar încerca să-l ademenească pe gigant și mai aproape de ei. Dar cei trei frați Walker nu semănau sub nicio formă cu majoritatea copiilor. Sau, mai degrabă, nu mai erau la fel de când se mutaseră în Casa Kristoff și se treziseră azvârliți în lumea magică a cărților lui – angrenați în bătălii aparent interminabile cu Vrăjitoarea Vânt, fiarele gheții, cyborgi naziști, pirați însetați de sânge și o varietate de alte monstruoziități din străfundurile imaginației lui Denver Kristoff.

— Bun, și acum ce facem? întrebă Brendan. Hai s-o sunăm pe profa mea de engleză, doamna Krumbsly, să-l ademenească. E în continuare singură și-i aproape la fel de mare ca Grăsanul Jagger. Oare ar putea să formeze un cuplu drăguț?

Eleanor, sora lui mai mică, îl plesni peste braț.

— Bren! îl dojeni ea. Grăsanul Jagger ne este *prieten*! Ar trebui să te porți mai frumos cu el; în fond, ne-a salvat viețile de vreo două ori. Doamna Krumbsly e mult prea rea – nu le-aș dori nici celor mai mari dușmani ai mei să aibă parte de ea.

— Daaa, știu, zise Brendan. Cred că ce vreau să zic e că nu prea avem un plan bun.

— Dar când ți-ai mai făcut tu griji până acum că nu ai un plan bine structurat înainte să treci la acțiune? Întrebă Cordelia.

Ea era cea mai mare dintre cei trei copii ai familiei Walker, având aproape șaisprezece ani, deși uneori avea tendința să vorbească ori să reacționeze de parcă ar fi avut de două ori pe-atât.

— Hei, pot și eu câteodată să fac planuri și să fiu în frunte, protestă Brendan.

Surorile lui îl priviră fără să spună vreun cuvânt. Știau și ele, la fel de bine ca el, că se pricepea mai bine la spus glume.

Cei trei frați Walker se aflau chiar pe plaja de la poalele stâncii pe care stătea cocoțată, cam nesigur, Casa Kristoff, o vilă de trei etaje în stil victorian¹ – aceeași casă pe care mai aveau să o numească a lor doar o singură noapte. Abia scăpați cu viață, din nou, cu chiu cu vai din lumea fantastică a cărților, se întorseseră la o realitate în care tatăl lor reușise să piardă la pariuri o avere de zece milioane de dolari. Iată de ce, în dimineața care urma avea să se mute înapoi într-un apartament înghesuit de lângă Fisherman's Wharf².

— Să mergem, zise Cordelia, strângându-și jacheta în jurul ei pentru a se feri de vântul slab, dar mușcător al oceanului. Haideți să încercăm măcar să ne apropiem de pod, de zona în care a ieșit el la suprafață. Stând degeaba și vorbind, sigur nu vom rezolva nimic.

Brendan și Eleanor o urmară pe Cordelia de-a lungul plajei, către pod. Dar nici urmă de Grăsanul Jagger.

¹ Casele în stil victorian din San Francisco sunt considerate monumente de arhitectură, fiind bogat ornamentate atât la exterior cât și în interior; au fost construite în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și multe din ele au fost distruse în urma unui puternic incendiu care a mistuit o mare parte a orașului în anul 1906 (n. tr.).

² Cartier din orașul San Francisco (n. tr.).

În drumul lor pe plajă, cei trei frați Walker trecură pe lângă un bărbat fără adăpost, cu barbă lungă, cărunță, ghemuit în tufișurile de la poalele stâncii. Acesta îi urmări cum pășeau prin fața lui, fără să spună ceva. Lumina lunii îi făcea ochii să strălucească de parcă ar fi fost niște diamante în întunericul umbrelor. Pentru o fracțiune de secundă lui Brandon i se păru că e Regele Furtună, căci acesta era numele pe care Denver Kristoff și-l luase cu ani în urmă, încă de pe când *Cartea Distrugerii și a Dorinței* îi corupsese sufletul.

Dar cartea cu pricina pierise; Eleanor o surghiunise pentru veșnicie, folosind contra ei chiar puterile magice ale cărții. Pierise și Regele Furtună. Cei trei frați Walker îl văzuseră cu ochii lor, lovit și ucis de un autobuz municipal lângă Clubul Bohemian, în centrul orașului San Francisco – ucis de nimeni alta decât de propria lui fiică, Dahlia Kristoff, numită și Vrăjitoarea Vânt. Cu toate că pe internet apăruse o știre conform căreia trupul lui fusese înmormântat într-un mausoleu din împrejurimi, sub o identitate falsă, Brendan nu era convins până la capăt că vrăjitorul ăla bătrân și strâmb murise cu adevărat.

— Grăsane Jagger! țipă Eleanor, trezindu-l pe Brendan brusc din gândurile în care se cufundase.

Avu impresia, pentru o secundă, că reapăruse colosul. Dar Eleanor îl strigă iarăși pe nume, înălțându-și vocea spre golf de parcă ar fi căutat un câine pierdut.

— Ieși din apă, Grăsane Jagger, te putem ajuta! strigă Eleanor.

Cordelia își făcu palmele căuș în jurul gurii și începu și ea:

— Grăsane Jagger, suntem aici!

— Ieși, Grăsane Jagger! Suntem noi, frații Waaa-llll-keeeerrrrrr! răcni Eleanor, lungind numele lor de familie la fel cum făcea și Jagger de fiecare dată.

— Nu-l imiți rău pe Grăsanul Jagger, spuse Brendan, privind de jur împrejurul lor pe plajă. Ia să încerc și eu.

Se apropie de apă și începu să cânte:

— *Dacă mă pornești, dacă mă pornești, nu mă mai oprești...*¹

— Oi fi fost tu star rock în timpul călătoriei noastre prin Roma antică, dar asta nu înseamnă că în lumea reală ești un cântăreț prea grozav, zise Eleanor.

— Ești tu invidioasă pe vocea mea de aur, Nell.

Eleanor nu se mai obosi să-i răspundă.

O pereche tânără, care făcea jogging de-a lungul plajei, se opri, uitându-se cu precauție la cei trei copii. Apoi trecură pe lângă ei, păstrând distanța.

Apa clipea calmă la picioarele copiilor care continuau să strige, dar nici urmă de prietenul lor. Alte câteva persoane, ieșite să-și facă plimbarea de seară pe plajă, începură să se uite la ei, cu un amestec de curiozitate și nedumerire.

— Băi, hai s-o lăsăm mai moale cu țipetele. O să creadă lumea că ne filează toate lămpile, zise Brendan, împrumutând o glumă nereușită, dar preferată de-a tatălui lor.

La început, în primele dăți când tatăl lor o folosise, Brendan cam mârâise, însă acum ajunsese să-i placă, după ce o auzise la fiecare sărbătoare și la toate petrecerile de aniversare. Ce vremuri simple fuseseră pe atunci, însă. Mai demult, înainte ca familia Walker să ajungă la ruină financiară, înainte să fie prinși în ițele magiei negre și ale secretelor din jurul Casei Kristoff. Înainte, pe când nu trebuia să își petreacă serile pe plajă chinându-se să ademenască un uriaș de cincizeci de etaje pentru a-l face să iasă din Golful San Francisco.

¹ În original: *If you start me up, if you start me up, I'll never stop...*, sunt primele versuri ale hitului din 1981 *If you start me up*, una din cele mai cunoscute melodii ale trupei rock The Rolling Stones (n. tr.).

— Ce ne facem? întrebă Cordelia. De ce nu mai iese Grăsanul Jagger iarăși la suprafață?

— Poate că nu ne aude, sub toată apa aia? sugeră Eleanor, gata să izbucnească în plâns.

— Poate că nu l-am văzut deloc, de fapt? zise Brendan. Oare ni l-am imaginat și atât?

— Nu ne ești de niciun ajutor, îl muștrului Cordelia. Știm cu toții ce am văzut. Chiar dacă *unul* dintre noi și-ar fi imaginat, nu aveam cum să ni-l imaginăm *toți*, în același timp. Nu se poate ca trei oameni să aibă din senin aceeași halucinație!

Brendan scoase un oftat. Era corect argumentul ei.

— Păi bun, zise el, știm că Jagger își poate ține mult timp respirația. Probabil că nu se va îneca.

— Așa e, spuse Cordelia, răsucindu-se spre chipul cuprins de panică al lui Eleanor. Mai țineți minte? Prima dată când am fost exilați în cărțile lui Kristoff, Grăsanul Jagger a traversat toată marea cea uriasă, până la Tinz... doar pentru a ne salva.

Încă luptând cu lacrimile, Eleanor încuviință din cap apoi respiră adânc, de câteva ori. Nu prea știa ce anume la Grăsanul Jagger o făcea să fie atât de legată de el, dar ajunsese într-adevăr să-l considere unul dintre prietenii ei cei mai buni, chiar dacă nu avuseseră niciodată o conversație mai lungă de două vorbe.

— Auziți, am putea să mergem la pescuit după el, sau ceva de genul, propuse Brendan, mai în glumă, mai în serios. Am putea folosi una din pisicile doamnei Deagle pe post de momeală...

— Ce oribil! strigă Eleanor.

— Dar are vreo douăzeci și șapte de pisici, zise Brendan. Una în plus sau în minus...

— Bren, nu-i deloc amuzant, îl luă la rost Cordelia.

— Scuze, dar am comedia în sânge, ridică Brendan din umeri. Nu pot să mă opresc ca și când aș apăsa pe un buton.

— Nu prea i-aș zice comedie, mormăi Cordelia.

Pierdută în propriile ei gânduri, Eleanor nici nu-și mai asculta frații certându-se. Și deodată găsi soluția – știa cum să-l ademenească pe Grăsanul Jagger afară din golf.

— M-am prins! zise ea. Trebuie doar să ajung la un Safeway¹.

— Nell, avem timp să mâncăm și mai târziu, spuse Brendan – apoi își duse o mână la stomac. De fapt, dacă mă gândesc mai bine... acum că ai zis, nu m-ar deranja vreo două Prânzișoare².

Până când Eleanor sau Cordelia să apuce să răspundă, se auzi din spate vocea mamei lor.

— Aici erați, copii! îi strigă ea. Nu vă mai furișați așa; v-am căutat peste tot! Haideți să ne întoarcem acasă. S-a schimbat planul.

— Nu putem încă! zise Eleanor. N-am terminat să... ăăă... ne luăm la revedere de la cartier!

Eleanor era conștientă că avea nevoie de timp pentru a-și pune planul în aplicare, pentru a-l face să iasă din apă pe Grăsanul Jagger și a-l scoate din oraș, ducându-l înspre nord de-a lungul coastei, undeva unde să nu fie la fel de ușor de observat. Văzuse suficiente filme cât să știe că un colos fățându-se liber prin San Francisco n-ar fi sfârșit-o cu bine. Și-l imagina deja pe Grăsanul Jagger în lanțuri, arătat lumii în spectacolele itinerante cu monștri. Sau, și mai rău, încercând să se apere de avioanele de luptă care ar năvăli spre el ca să-l distrugă.

¹ Lanț de supermarketuri din S.U.A.

² *Lunchables*, în original, este denumirea unor produse alimentare gata preparate, de tip „prânz la pachet“, constând dintr-o varietate de combinații – varietăți de carne gata preparată, brânzeturi, biscuiți sărați sau mini-pizza, un mic desert și adesea și o mică băutură răcoritoare, toate preambalate pentru a fi mâncate cu ușurință la prânz la școală sau la locul de muncă (n. tr.).

— Îmi pare rău, iubito, dar nu mai avem timp! spuse doamna Walker, zdrobind toate speranțele lui Eleanor. Situația s-a schimbat și trebuie să ne mutăm în apartament încă din seara asta. Camionul de la mutări ne așteaptă. Plecăm chiar acum.

Frații Walker se uitară unii la alții cu tot felul de expresii întipărite pe chip, de la disperare totală la panică de-a dreptul. Fețele le erau grăitoare:

Și acum ce aveau să facă?

Cum va reuși Grăsanul Jagger să stea ascuns toată noaptea?

Băi, chiar nu mi-ar strica un Prânzișor.

Dar nu aveau de ales. Era evident că doamna Walker nu va lăsa loc de discuții, părea oricum suficient de chinută de toată situația. Așa că o urmară încetșor pe mama lor înapoi, sus pe deal spre strada unde locuiau, bulevardul Sea Cliff. Sau, mai precis, strada unde *locuiseră*.

Cum se cocoțau ei cu greu pe panta abruptă, Eleanor se întoarse și aruncă o ultimă privire către golf. Și atunci observă o mică învolburare la suprafața apei, aproape de mijlocul podului. De la distanță, arăta ca un mic val concentric, ca și când ar fi fost acolo doar un curent învârtej, ori o focă sau un delfin. Dar ea știa că e altceva. În ochii ei, cercul format din vălurele semăna mai degrabă

cu o pereche de buze groase de uriaș, ieșite puțin din apă pentru a mai lua o gură de aer.

Tot urmând-o pe mama lor înapoi spre Casa Kristoff, copii rămaseră cu un metru sau doi mai în spate. Uimiți, Brendan și Cordelia observară că Eleanor zâmbea.

— Tocmai l-am zărit pe Grăsanul Jagger ițindu-și buzele din apă ca să respire, le șopti ea. Asta înseamnă că știe, cred, că trebuie să stea ascuns. Dacă reușește să se facă nevăzut până mâine dimineață, am un plan pentru a-l scoate de acolo.

— Dar chiar *dacă* reușim să-l aducem pe Grăsan la mal, ce ne facem apoi? întrebă Brendan cu îndoială în glas. Îl invităm la o petrecere în pijamale? Jucăm Twister cu toții, facem pop-corn la cuptorul cu microunde și apoi ne dezvăluim cele mai jenante secrete ale noastre?

— Am putea să-l luăm cu noi la școală! zise Eleanor entuziasmată, fără să se prindă de sarcasmul fratelui său.

Brendan și-l închipui pe Jagger cum îl face grămadă pe Scott Calurio, bătașul școlii, între degetul cel mare și arătător, ca pe un muc, apoi cum dă cu el de peretele clădirii.

— Ar fi destul de tare, recunoscui Brendan. În plus, ar fi absolut bestial în echipa de lacrosse.

Cordelia făcu ochii mari și la Eleanor și la Brendan, dar înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să spună ceva, mama le întrerupse conversația.

— Copii, mai trebuie să vă spun ceva, începu doamna Walker, cu un aer cam nervos. Nu va fi cu siguranță ușor – dar e spre binele nostru. E și motivul pentru care trebuie să ne mutăm în seara asta și nu mâine.

Frații Walker se opriră, așteptând cu neliniște vestea pe care avea să le-o dea.

— Știu că va fi greu pentru voi, e greu și pentru mine, spuse cu încetineală doamna Walker, cu ochii înroșiți de oboseală. Dar mâine dis-de-dimineață tatăl vostru o să